

Η ΤΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΡΟΥΛΑΣ

ΚΑΙ Ο

ΜΠΑΡΜΠΑ-ΛΙΝΑΡΔΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΒΑΣΕΙ
ΤΩΝ ΟΜΩΝΥΜΩΝ ΚΩΜΕΙΔΑΓΓΕΛΙΩΝ

ΤΟΥ Κ. ΚΟΡΟΜΗΛΑ ΚΑΙ ΚΟΚΚΟΥ

ΜΕΤ' ΟΛΙΓΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΕΙΣ ΦΥΛΛΑΔΙΑ

καθ' ἑκάστην ἐκδιδόμενα ἡντι 10 λεπτῶν

35 ΕΙΚΟΝΕΣ 35

ΕΦΩΤΟΓΡΑΦΗΣΑΜΕΝ τὸν Παντόπουλον (ὡς Μπαρμπα-Λι-
νάρδον), τὴν Χαρίκλειαν Γαδουλίτη (ὡς Μαρούλαν),
τὴν Σέλιαν (ὡς Ζαμπέτταν), τὸν Φύρδε (ὡς Κων-
σταντῆ) καὶ ἄλλους πολλοὺς ἰδιοποιούς

ΘΑ ΑΠΟΛΑΥΣΕΤΕ

ὅλα τὰ χαριτωμένα τραγούδια τοῦ ἀγαπητοῦ μας
ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ καὶ ἄτυχους ΚΟΚΚΟΥ

10 λεπτά ἑκάστην φυλλάδιον λεπτὸ 10

ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΦΕΞΗ

Atelier Théâtral Grec

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

Η Τύχη της Μαρούλας
του Δημητρίου Κορομηλά

ΚΑΙ

Ο Μπαρμπα-Λινάρδος
του Δημητρίου Κόκκου

9, 10 και 11 Μαρτίου 2001
Les Tréteaux de Bruxelles
rue de Laeken 159, 1000 Bruxelles

Δύο λόγια για την παράσταση

Μετά το τέταρτο έργο μας που βασιζόταν κυρίως στη συμμετοχή των παιδιών (Ματίας ο Α΄, Σιμιγδαλένιος, Αντζελίνα η Στυχτοπούτα, Χρυσοβεργαρίς και Ηλιοστάτη) ξαναμπήκε το καίριο ερώτημα. Και μετά από αυτό ποιο; Η επιλογή δύσκολη όχι μόνο θεματικά αλλά και ως προς την ανάγκη της συμμετοχής όσο το δυνατό περισσότερων από τα παιδιά της ομάδας μας.

Ως προς το θέμα η πρώτη συζήτηση έδειξε ότι καλά τα παραμύθια αλλά ... και κάτι διαφορετικό θα ήταν καλοδεχούμενο. Ως προς τη συμμετοχή διαφάνηκε σύντομα ότι το ενδιαφέρον όλων ήταν μεγάλο. Όλοι ήθελαν να συμμετέχουν δημιουργώντας πρόσθετο θέμα επιλογής.

Η λύση ήλθε από την ανάμνηση μιας πρόσφατης σχετικά παράστασης του καλοκαιριού του 1998, από το ΔΗΠΕΘΕ ΚΟΖΑΝΗΣ: «Η Τύχη της Μαρούλας και ο Μπορμπα-Λινάρδος». Η ιδέα ήταν του Βασίλη Νικολαΐδη, σκηνοθέτη εκείνης της παράστασης, να συνδυάσει δύο έργα την "Τύχη της Μαρούλας", έργο του Δ.Κορομηλά και τον "Μπορμπα-Λινάρδο", λιγότερο γνωστό, αλλά ουσιαστικά θεματική συνέχεια του πρώτου, έργο του Α.Κόκκου. Η ενιαία παρουσίαση των δύο έργων σαν Α΄ και Β΄ Πράξη, όπως είχε γίνει από το ΔΗΠΕΘΕ Κοζάνης ταιρίαζε και στην ομάδα μας όχι μόνο θεματικά αλλά και από πλευράς διανομής. Φεύγαμε έτσι από τα παραμύθια και μπαίναμε στην αρχή του Νέου Ελληνικού θεάτρου, το κωμειδύλλιο, και ταυτόχρονα η εφηβική ζωντάνια των παιδιών αντιμετώπιζε την πρόκληση της ενσάρκωσης πολλών νεανικών χαρακτήρων που υπάρχουν στα δύο έργα.

Όπως όμως και στην παράσταση του ΔΗΠΕΘΕ Κοζάνης, έτσι κι εδώ χρειάστηκε να γίνει μια σημαντική προσαρμογή, ώστε να μπορέσει η ομάδα μας να ανταποκριθεί χωρίς να προδώσει την ιδέα και των δύο έργων. Μερικοί ρόλοι κόπηκαν, άλλοι

προσαρμόστηκαν ενώ ορισμένοι προστέθηκαν για να δώσουν την ευκαιρία της σκηνικής παρουσίας σε όσο το δυνατόν περισσότερα παιδιά κάθε ηλικίας. Τα αρχικά κείμενα των Κορομηλά και Κόκκου διαμορφώθηκαν έτσι, ώστε τα δύο έργα να χωρέσουν σε μια παράσταση, χωρίς όμως να χαθεί η πλοκή και ο χαρακτήρας των προσώπων των έργων.

Η ίδια αντιμετώπιση υπήρξε και στις μουσικές απαιτήσεις των δύο έργων. Οι αρχικοί στίχοι του Δ.Κόκκου (ο ίδιος είχε γράψει και τους στίχους του έργου του Δ.Κορομηλά) σε όσα από τα τραγούδια χρησιμοποιήσαμε προσαρμόστηκαν στη διασκευή των γνωστών μελωδιών που διαλέξαμε, ενώ σε ορισμένα τραγούδια προσαρμόσαμε κατάλληλους στίχους που γράφτηκαν ειδικά γι' αυτό το σκοπό.

Μέσα από τη ζωντάνια, τον αυθορμητισμό και την ένταση των χαρακτήρων, που ανήκουν σε μια εποχή που βρίσκεται πίσω μας λίγο περισσότερο από έναν αιώνα, μπορέσαμε και κρατήσαμε έντονο το ενδιαφέρον μας σε όλη την περίοδο της προετοιμασίας μας διασκεδάζοντας ταυτόχρονα.

Ελπίζουμε να φανεί αυτό και μέσα από την παράστασή μας, διασκεδάζοντας και σας.

Η Ομάδα

Το κωμειδύλλιο

Ο όρος «κωμειδύλλιο» αντιστοιχεί στον γαλλικό όρο *vaudeville*, ένα είδος μουσικού θεάτρου. Μάλιστα, αρχικά εχρησιμοποιείτο από τους θεατρικούς δημιουργούς ο όρος και στα ελληνικά, δηλαδή «βωδεβίλ» ή και «βωδεβύλλειον». Άλλοι όροι που χρησιμοποιήθηκαν ήταν «ιλαρομελόδραμα», «ωδόδραμα», «πεζωδία», «μελοκωμωδία», πριν τελικά καθιερωθεί ο όρος «κωμειδύλλιο». Ο Δημήτριος Κορομηλάς και ο Δημήτριος Κόκκος ήταν μεταξύ των πρώτων που έγραψαν κωμειδύλλιο, αλλά ο Κορομηλάς θεωρείται ο θεμελιωτής του λόγω της μεγάλης επιτυχίας του έργου του «Η τύχη της Μαρούδας». Όμως είναι ενδιαφέρον να δει κανείς την εξέλιξη από την αρχή του νέου ελληνικού κράτους.

Η πρώτη μορφή θεάτρου που καλλιεργήθηκε συστηματικά στην Αθήνα και τα μεγάλα επαρχιακά κέντρα ήταν το μουσικό θέατρο και κυρίως το ιταλικό μελόδραμα. Στην Αθήνα η πρώτη παράσταση δόθηκε στις 9 Αυγούστου 1837 με αποσπάσματα από τον «Κοιμήρα της Σεβύλλης» παρουσιασμένα από ιταλούς καλλιτέχνες σε ξύλινο παράπηγμα.

Τα επόμενα πενήντα χρόνια δεκάδες ευρωπαϊκοί νέοι λυρικοί θίασοι επισκέπτονται την Αθήνα σε ταχτική βάση μονοπωλώντας την αίθουσα του μοναδικού χειμερινού θεάτρου αλλά και τις επιχορηγήσεις του κρατικού και βασιλικού ταμείου. Η τάση αυτή εξηγείται εν μέρει από τη γενικότερη υποτίμηση της καθαρά ελληνικής καλλιτεχνικής παραγωγής σε όλους τους κλάδους από τη στιγμή της ίδρυσης του ανεξάρτητου Ελληνικού Βασιλείου. Έτσι, οι Έλληνες ηθοποιοί αναγκαστικά περιορίζονταν σε δευτερεύοντα ρόλο γιατί στα μάτια των πιο εξελεγχμένων κύκλων της εξευρωπαϊσμένης αστικής μερίδας της αθηναϊκής κοινωνίας ανήκαν στην ίδια κατηγορία με αυτοσχέδιους λαϊκούς καλλιτέχνες και τους καλλιεργητές των παραδοσιακών τεχνών της Τουρκοκρατίας. Σιγά σιγά όμως εμφανίστηκαν ηγετικές μορφές του κλάδου τους, ιδρύοντας εταιρικούς θιάσους που μοίραζαν τα κέρδη τους ανάμεσα στα μέλη τους σύμφωνα με προκαθορισμένο αριθμό μεριδίων. Οι θίασοι αυτοί περιόδευσαν σε όλα τα αστικά κέντρα της Ανατολικής Μεσογείου που είχαν Ελληνικές Κοινότητες. Στις μέρες

αυτά, σε αντίθεση με την Αθήνα, οι ερισανίσεις ευρωπαϊκών θιάσων ήταν λιγότερες γιατί τα Δημοτικά τους Συμβούλια δεν μπορούσαν να προσφέρουν τις υψηλές επιχορηγήσεις που προσέφερε η Ελληνική Κυβέρνηση και η Βασιλική Αυλή.

Από το 1871, αρχίζουν να εμφανίζονται στην Αθήνα τα πρώτα υπαίθρια καλοκαιρινά θέατρα στις όχθες του Ιλισσού και την παριλία του Φαλήρου, γεγονός που επέτρεψε και τη συμμετοχή πολλών θιάσων.

Την πρωτεύουσα του ανεξάρτητου κράτους άρχισαν, έτσι, να επισκέπτονται πολλοί περιπλανώμενοι θίασοι με ρεπερτόριο που εκτός από εθνικιστικού τόνου έργα χρήσιμα για την επαρχία και ιδίως για τις αλύτρωτες ακόμη περιοχές περιελάμβανε και πλήθος μεταφρασμένων ευρωπαϊκών δραμάτων και κωμωδιών, όπως «Αι δύο ορφανί», «Σοισάνα Ιμπερτ», «Ιωσίας ο Ακτοφύλαξ», «Μιχαήλ Στρογκόφ» κ.λπ.

Διαμορφώνονται έτσι στην Αθήνα τρία είδη κοινού. Το λαϊκό, που διασκεδάζει κυρίως με παντομίμα και αυτοσχέδιες κωμωδίες, το μικροαστικό και τα λιγότερο προωθημένα τμήματα του μεσοαστικού, που ψυχαγωγούνται στα υπαίθρια θέατρα του Ιλισσού και της Πλατείας Ομονοίας και τέλος το μεγαλοαστικό κοινό, που μαζί με τους διανοούμενους και τμήματα του μεσοαστικού κοινού με βλέψεις κοινωνικής ανόδου, παρακολουθούν τις κοσμικές παραστάσεις της γαλλικής οπερέτας, της ιταλικής όπερας και των άλλων ευρωπαϊκών θιάσων που επιχορηγούμενοι συνεχίζουν να έρχονται στην Αθήνα χειμώνα καλοκαίρι. Από τα μέσα του αιώνα στην Αθήνα εξελίχθηκαν ορισμένες κινήσεις που διαμόρφωσαν τη θεατρική ζωή και κατέληξαν στο κωμειδύλλιο.

Η πρώτη ήταν η διενέργεια επίσημων ποιητικών διαγωνισμών που έπαιρναν το όνομά τους από τους «αγωνοθέτες» δηλαδή οικονομικούς υποστηρικτές όπως π.χ. ο Βουτσιναίος. Σ' αυτούς τους διαγωνισμούς έπαιρναν μέρος γνωστοί θεατρικοί συγγραφείς όπως ο Δημήτριος Βερναρδάκης, ο Άγγελος Βλάχος, ο Κλέων Ραγκαβής και ο Δημήτριος Κορομηλάς.

Τα έργα τους δεν παίζονταν, αλλά δημοσιεύονταν είτε ως αυτοτελή βιβλία είτε ως επιφυλλίδες σε συνέχειες στις εφημερίδες και μερικές φορές διαβάζονταν κατά τη διάρκεια εκδηλώσεων φιλολογικών συλλόγων ή σε κοσμικές συγκεντρώσεις ιδιωτικών σπιτιών. Οι ίδιοι οι συγγραφείς ήταν διχασμένοι ως προς τη σκηνική παρουσία των έργων τους από τη μια ήθελαν αλλά, όπως είδαμε, το χαμηλό επίπεδο των ελλήνων ηθοποιών τους αποθάρρυνε. Μάλιστα ο Άγγελος Βλάχος και ο Δημήτριος Κορομηλάς έγραψαν και έργα τους στα γαλλικά, ώστε να παιχτούν από περαστικούς ευρωπαϊκούς θιάσους που δέχτηκαν να τα ερμηνεύσουν προφανώς σαν ένα είδος φιλοφρόνησης προς την κακή κοινωνία των Αθηνών που επιχορηγούσε τις παραστάσεις τους.

Η δεύτερη ήταν η προσπάθεια εγχώριας σχολής υποκριτών με ευρωπαϊκές μεθόδους, ιδίως μετά το 1871, όταν ιδρύθηκε το Ωδείο με ειδικό δραματικό τμήμα και στη συνέχεια, το 1884, ο Εθνικός Δραματικός Σύνλογος *"σκοπόν προθέμενος την ανύψωσιν της εθνικής σκηνής"* από τριάντα εκλεκτά μέλη της αθηναϊκής κοινωνίας. Γνωστοί θεατράνθρωποι της εποχής ηγήθηκαν των παραστάσεων του Σύνλογου που είχε μέλη κυρίως φοιτητές και γόνους των ανωτέρων κυρίως τάξεων, με πατριωτικά έργα και αρχαίες τραγωδίες. Όμως, οι παραστάσεις αυτές δεν κατάφεραν να επηρεάσουν το επαγγελματικό θέατρο που συνέχιζε να θεωρείται κατωτέρου κοινωνικά επιπέδου.

Η τρίτη ήταν μια ερασιτεχνική κίνηση με την οποία συνδέθηκαν ιδιαίτερα οι «πατέρες» του κωμειδύλλιου, Κορομηλάς και Κόκκος. Πρόκειται για παραστάσεις σε διάφορα σαλόνια, στις αίθουσες μορφωτικών συλλόγων ακόμη και στο μεγάλο χειμωνιάτικο θέατρο της Αθήνας που κατά κανόνα ήταν απρόσιτο στους επαγγελματίες ηθοποιούς. Το ρεπερτόριο αποτελείτο κυρίως από σύγχρονες γαλλικές κωμωδίες στην πρωτότυπη γλώσσα ή μεταφράσεις και απομιμήσεις τους, γεγονός που απομάκρυνε ακόμη περισσότερο τους «ερασιτέχνες» από τους επαγγελματίες που δεν τολμούσαν καν το ανέβασμα τέτοιων έργων. Η κίνηση αυτή είχε τγέτες τους Κορομηλά και Κόκκο.

Στο κλίμα αυτό, το καλοκαίρι του 1888 εισάγεται ένα νέο θεατρικό είδος στην Αθηναϊκή σκηνή με το έργο «Μυλωνάδες», μια από τις παλιότερες κωμωδίες στο δραματολόγιο ελληνικών θιάσων, κατά πάσα πιθανότητα μετάφραση ιταλικού έργου. Το έργο αυτό παιζόταν

τακτικά από ελληνικούς επαγγελματικούς θιάσους, αλλά εκείνο το καλοκαίρι έγινε αντικείμενο μουσικού ανταγωνισμικού διαφύριον θιάσων που το ανέβασαν διασκευασμένο σε μουσική κωμωδία. Μόνο του όμοιο το έργο αυτό δεν μπορούσε να ικανοποιήσει το ρεπερτόριο των Ελληνικών θιάσων και η επιτυχία των «Μυλωνάδων» κινδύνευε να μείνει χωρίς συνέχεια ελλείψει παρόμοιων έργων. Έτσι το ανέβισμα, τον Σεπτέμβριο του 1889, των δύο έργων «Η Τύχη της Μαρούλας» του Δημητρίου Κορομηλά και «Η λύση του Ανατολικού Ζητήματος» του Δημητρίου Κόκκου έδωσε το σύνθημα για την έναρξη μιας νέας εώς στην ιστορία του θεάτρου μας.

«Η Τύχη της Μαρούλας» ιδιαίτερα, σε κείμενο Δ.Κορομηλά και τραγούδια σε στίχους Δ.Κόκκου με μουσική του αρχιμουσικού της φρουράς Ανδρέα Σάιερ, βρήκε τέτοια ανταπόκριση στο κοινό ώστε, παρά το γεγονός ότι η θεατρική περίοδος πλησίαζε στο τέλος της, κατάφερε να συμπληρώσει στο διάστημα ενός μόνο μήνα δέκα παραστάσεις. Μια από αυτές μπροστά στη Βασιλική οικογένεια και τον Τσάρεβιτς της Ρωσίας στο νέο χειμωνιάτικο θέατρο «Συγγρού» της πρωτεύουσας που μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε παραβιαστεί από έλληνες ηθοποιούς.

Με τον τρόπο αυτό έγινε το πάντρεμα ερασιτεχνικών κοσμικών συγγραφέων με τους επαγγελματίες ηθοποιούς που ως τότε δεν μπορούσαν να κατακτήσουν το μεγάλο αθηναϊκό κοινό. Η μεγάλη επιτυχία της «Τύχης της Μαρούλας» έφερε έτσι σε συνεργασία δύο κόσμους που μέχρι τότε χωρίζονταν από ένα μεγάλο πολιτιστικό και ταξικό χάσμα. Οι επαγγελματίες ηθοποιοί άφησαν το ρεπερτόριο των ευρωπαϊκών μυθιστορηματικών δραμάτων σε μετάφραση και στράφηκαν στο ελληνικό έργο. Η συγγραφή θεατρικών έργων καθιερώθηκε για πρώτη φορά ως επάγγελμα με οικονομικά οφέλη. Η Αθήνα έγινε πραγματικά κέντρο της θεατρικής κίνησης της εποχής με ελληνικό έργο από τους επαγγελματικούς θιάσους που καλύπτουν πια ολόκληρο το έτος, ενώ μια νέα γενιά ηθοποιών αναδείχθηκε μέσα από τα έργα αυτά.

Συμπερασματικά, το κωμειδύλλιο και ειδικότερα η «Τύχη της Μαρούλας» ξεκίνησε μια νέα δημιουργική περίοδο για το Ελληνικό θέατρο.

Η Τύχη της Μαρούλας και Ο Μπαρμπα-Λινάρδος

Προσαρμογή- Σκηνοθεσία: Τάσος Νυχάς

Σκηνικά: Άντα Σέφερ-Σωτηροπούλου

Κοστούμια: COSTHEA

Αφίσσα: Θόδωρος Κασάπης

Στίχοι τραγουδιών: Δ.Κόκκος/ Μαρία Πατακιά

Μουσική προσαρμογή/ Τεχνικός ήχου: : Μανώλης Νυχάς

Μακιγιάζ: Βάσω Μαυροειδή/ Αγαβνή Μπαγδικιάν/ Φραντζίσκα Ξηρουχάκη

Φροντίστρια σκηνής: Βάσια Μεγαλοπούλου

Παίζουν με τη σειρά που εμφανίζονται:

Χρήστος, Μάγειρος: Αργύρης Αντωνακόπουλος

Αντώνης, Παραμάνειρος: Νίκος Νυχάς

Ζαμπέτα, Θαλαμηπύλος: Νικολέττα Σακαλίδου

Ελένη, σιδηρώτρια: Έλενα Αντωνακοπούλου

Ξανθή, υπηρέτρια: Νίκη Κυριάκου

Σταμιάτης, θυρωρός: Λέων Μουζουράκης

Θανάσης, κηπουρός: Στέφανος Γκόγκος

Νικόλας, Θαλαμηπύλος: Γιάννης Στρογγύλης

Κωνσταντής, αμαξηλάτης: Νίκος Ξηρουχάκης

Μαρούλα, πλύντρια: Μαριάννα Κολυβά

Λινάρδος, αμπελουργός: Απόστολος Ιωακειμίδης

Παγκράτης, κτηματίας: Γιώργος Στρογγύλης

Φαρύπουλος, αρχιτέκτων: Φραγκίσκος Νικολιάν

Αγόρι του Παγκράτη: Γιάννης Κορκόβελος

Κορίτσι του Παγκράτη: Δάφνη Ιωακειμίδου-Πατακιά

Μαρία, μοδιστρούλα: Αναΐς Νικολιάν

Φρόσω, μοδιστρούλα: Μάρα Στρογγύλη

Σοφία, μοδιστρούλα: Μυρτώ Δέρβη

Θοδώρα, μοδιστρούλα: Εύη Αρβανίτη

Λύσανδρος, φαρμακοποιός

του στρατού: Αλέξανδρος Νικολιάν

Διονύσιος, ορντινάντσα

του Λύσανδρου: Λουκάς Μυλωνάς

Ερασμία, ευγενής κυρία: Κριστέλ Παγκράτη

Τζούλια, ευγενής δεσποινίς: Τζέννη Σέφερ

Αίνα, ευγενής δεσποινίς: Κατερίνα Σταυράκη

Το έργο αποτελείται από δύο μέρη. Μετά το πρώτο μέρος γίνεται διάλειμμα 10 λεπτών.

ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Α΄ Πράξη

Βρισκόμαστε σε ένα πλούσιο αρχοντικό της Αθήνας του 1890. Το υπηρετικό προσωπικό ετοιμάζεται να φάει χωρίς να αποφεύγει τσακωμούς και μικροπαρεξηγήσεις. Κι αυτό, γιατί ο Χρήστος ο μάγειρας αλλά και ο Σταμάτης ο θυρωρός είναι ερωτευμένοι με τη Μαρούλα την πλύστρα που δεν την χωνεύουν οι άλλες υπηρέτριες, η Ζαμπέτα, η Ξανθή και η Ελένη. Η Μαρούλα όμως είναι ερωτευμένη με τον Κωνσταντή τον αμαξά και δεν ανταποκρίνεται στον έρωτα του Χρήστου που ξεσπά στο βοηθό του, Αντώνη.

Φτάνει ο πατέρας της Μαρούλας ο μπαρμπα-Αινάρδος αμπελουργός από την Άνδρο έχοντας μαζί του και μια αρχαία πέτρα που βρήκε σκάβοντας στο χωράφι του. Ο σκοπός του είναι να την πουλήσει γιατί, όπως τον διαβεβαίωσε ο πρόεδρος του χωριού, η πέτρα αυτή αξίζει πολλά λεφτά. Όταν μαθαίνει πως ο κύριος Παγκράτης, ιδιοκτήτης του σπιτιού, είναι πολύ πλούσιος το βάζει σκοπό να την πουλήσει σ' αυτόν. Πράγματι, ο κύριος Παγκράτης με την προτροπή και των δύο παιδιών του προσφέρει ένα σχετικά υψηλό ποσό στον μπαρμπα-Αινάρδο. Εκείνος, σε μια προσπάθεια να κερδίσει παραπάνω, αρνείται προς μεγάλη λύπη της Μαρούλας και των παιδιών να τη δώσει και φεύγει προς αναζήτηση άλλου αγοραστή.

Το νέο όμως για τη μεγάλη αξία της πέτρας κάνει γρήγορα το γύρο του σπιτιού και τα αισθήματα των υπηρετών αλλάζουν. Ο Χρήστος λυπάται γιατί θεωρεί πως μια πλούσια Μαρούλα πολύ λιγότερο θα δεχτεί την αγάπη του, ο Κωνσταντής βλέπει τη Μαρούλα σα νύφη με σημαντική προίκα που μπορεί να τον βοηθήσει να κάνει δική του δουλειά και οι άλλοι αντιμετωπίζουν την πλούσια πλέον Μαρούλα με θαυμασμό και φθόνο.

Όμως ο μπαρμπα-Αινάρδος όχι μόνο δεν βρίσκει καλύτερη τιμή για την πέτρα του, αλλά ακούει από πολλούς ότι είναι ψεύτικη.

Πονηρά σκεφτόμενος, γυρίζει στο σπίτι αποφασισμένος να τη δώσει στον κύριο Παγκράτη κρύβοντάς του ότι είναι σύμφωνα με πολλούς ψεύτικη.

Η Μαρούλα, όταν μαθαίνει τι συμβαίνει, δεν δέχεται να κρύψει την αλήθεια από το αφεντικό της παρά τις προτροπές του πατέρα της και του Κωνσταντή που ενδιαφέρεται για την προίκα. Τον αποκαλύπτει λοιπόν ότι η πέτρα είναι ψεύτικη κάνοντας έξαλλο τον πατέρα της που βλέπει να χάνει και το γαμπρό μια και ο Κωνσταντής χωρίς τα χρήματα της πέτρας δεν δείχνει διάθεση να παντρευτεί τη Μαρούλα. Ο Παγκράτης φεύγει να εξετάσει την πέτρα προσεκτικά προς μεγάλη απογοήτευση του μπαρμπα Αινάρδου που βλέπει την κόρη του όχι μόνο φτωχή, αλλά και χωρίς γαμπρό.

Όμως, ο κύριος Παγκράτης επιστρέφει με τα παιδιά του και ανακοινώνει στους εμβρόντητους υπηρέτες ότι η πέτρα αξίζει δέκα χιλιάδες δραχμές, ποσό μυθικό. Όχι μόνο αυτό, αλλά προσφέρει στη Μαρούλα επιπλέον πέντε χιλιάδες δραχμές ως προίκα για την τιμιότητά της και προσφέρεται να την παντρεύει. Ο Κωνσταντής ανανεώνει το ενδιαφέρον του μετά από ένα τόσο μεγάλο ποσό, αλλά η Μαρούλα έχοντας αναγνωρίσει τη δύναμη της αγάπης του Χρήστου ζητά αυτόν για γαμπρό προς μεγάλη χαρά των παρισταμένων και πολύ περισσότερο του Χρήστου, που ήταν έτοιμος να ξενιτευτεί αφού δεν μπορούσε να έχει τη Μαρούλα για γυναίκα.

Β΄ πράξη

Έχει περάσει ένας χρόνος. Η Μαρούλα με τα λεφτά που πήρε από την πέτρα και το δώρο της τιμιότητάς της, άνοιξε έναν οικορραπτικής για την καλή κοινωνία των Αθηνών. Απασχολεί μάλιστα και τέσσερις ράφτρες που τις καταπιέζει κατά τα πρότυπα του σκληρού εργοδότη. Όχι μόνον αυτό, αλλά χώρισε από το Χρήστο που δεν μπορούσε να ανεχτεί την αλλαγή αυτή του χαρακτήρα της.

Ακούγονται τα παρακάτω μουσικά κομμάτια:

Όμως τα πράγματα οικονομικά δεν πηγαίνουν και πολύ καλά γιατί η πελατεία της στην πραγματικότητα δεν είναι η καλή κοινωνία, αλλά άντρες και γυναίκες που εκμεταλλεύονται όσο μπορούν την εμπιστοσύνη της. Ο μπαρμπα Αινάργος που βρίσκεται στην Άνδρο ανησυχεί γι' αυτήν και έρχεται στην Αθήνα να την πάρει να γυρίσουν πίσω στο νησί τους. Η Μαρούλα αναστατώνεται από την εμφάνιση του χωριάτη πατέρα της που την εκθέτει όπως νομίζει στα μάτια όλων των πελατών της και ιδίως ενός αξιωματικού του στρατού, του Λύσανδρου, που την φλερτάρει όπως φλερτάρει και άλλες πελάτισσές της για να την πειράξει.

Ο μπαρμπα Αινάργος που αντιλαμβάνεται την κατάσταση της ζητά επίμονα να γυρίσει μαζί του στο νησί και όταν η Μαρούλα αρνείται την καταριέται να πέσει φωτιά να την κάψει. Πριν τελειώσει τα λόγια του το κατάστημα της Μαρούλας πιάνει πραγματικά φωτιά και καταστρέφεται. Έτσι αναγκασμένη από τα γεγονότα αποφασίζει τελικά να γυρίσει πίσω στην Άνδρο και πηγαίνει με τον πατέρα της να αποχαιρετήσει τους φίλους της στο σπίτι του κυρίου Παγκράτη.

Είναι αποκρία και αυτοί γλεντούν σε αποκριατικό γλέντι που έχουν στήσει επωφελούμενοι της απουσίας του κυρίου Παγκράτη και συζητούν για τη ζημιά της Μαρούλας, επειδή το νέο έχει ήδη γίνει γνωστό. Μάλιστα φθάνει και ο Χρήστος που είχε μπαρκάρει σε καράβι μετά το χωρισμό του με τη Μαρούλα και βρίσκεται και αυτός εκεί όταν έρχονται η Μαρούλα και ο πατέρας της. Όμως, η τύχη εινασεί ξανά τη Μαρούλα που κερδίζει ένα μεγάλο ποσό στο λαχείο. Αυτή τη φορά ξέρει τι πρέπει να κάνει. Αποφασίζει να γυρίσει στην Άνδρο με το Χρήστο και τα λεφτά. Το γεγονός αυτό χαροποιεί τους πάντες που ενθουσιάζονται με την απόφαση αυτή της Μαρούλας και το ρίχνουν στο χορό.

1. Το τραμ το τελευταίο (Σουγιούλ, Γιαννακόπουλου, Σακελλάριου)
2. Εγώ θα σ' αγαπώ και μη σε νοιάζει (Γ. Μουζάκη, Κ. Κοφινιώτη)
3. Τιριτόμπα (Μενεστρέλ)
4. Να το πάρεις το κορίτσι (Ζ. Ιακωβίδη, Κ. Νικολαΐδη)
5. Μπαρμπα Γιάννης καντάς (Ν. Επιτροπάκη)
6. Μ' αρέσεις (Ι. Ριτσιάρδη, Δ. Γιαννουκάκη)
7. Έλα βρε Χαραλάμπε να σε παντρέψουμε
8. Ένα κορίτσι εις το λαιμό του (καντάδα)
9. Μέσα στο νερό της λίμνης (Λ. Μαρκέα, Θ. Σοφού)
10. Είμ' ερωτευμένος με τα μάτια σου (Γ. Βέλλα)
11. Βίρα τις άγκυρες (Γ. Μουζάκη, Λγγ. Αγγελόπουλου)
12. Ας χαμηλώναν τα βουνά (καντάδα)
13. Σου σφυρίζω (Γ. Μουζάκη, Γ. Οικονομίδη)
14. Θάθελα νάσουνα το ταίρι μου (Γ. Μουζάκη, Κ. Κοφινιώτη)
15. Rhum and Coca Cola (The Andrews sisters)
16. Θέλω ρούμπα να χορεύω (Γ. Μουζάκη)
17. Ένα φιλάκι είναι λίγο πολύ λίγο (Φράγκα Ζοζέ, Ίκαρου)
18. Το λουλουδάκι του μπαζέ

Πηγές για τα κείμενα του προγράμματος

1. "Το κωμειδύλλιο", του Θεοδώρου Χατζηπαντιζή, Εκδοτική "ΕΡΜΗΣ ΕΠΕ"
2. Το πρόγραμμα της ομώνυμης παράστασης του ΔΗΠΕΘΕ Κοζάνης (καλοκαίρι 1998).

Προηγούμενες παραστάσεις της ομάδας μας

- 1) **Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης**, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 1985, Βρυξέλλες
- 2) **Εσωτερικές Ειδήσεις**, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1986, Βρυξέλλες και Ιούνιος 1986 Λουξεμβούργο
- 3) **Εκκλησιάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1987, Βρυξέλλες
- 4) **Νταλικά**, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Οκτώβριος 1987, Βρυξέλλες
- 5) **Φαύστα**, του Μποστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Δαγκλίδη, Δεκέμβριος 1989, Βρυξέλλες
- 6) **Τα τέσσερα πόδια του τραπεζιού**, του Ιάκ.Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 1991, Βρυξέλλες
- 7) **Τα μονόπρακτα: Ο θάνατος του Περικλέους**, του Δ.Κορομηλά και **Αίτηση σε γάμο**, του Άντον Τσέχωφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1992, Βρυξέλλες
- 8) **Θεσμοφοριάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1993, Βρυξέλλες
- 9) **Αντε Γεια**, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1994, Βρυξέλλες
- 10) **Ο τοπικός παράγων**, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 1994, Βρυξέλλες
- 11) **Μάνα, μητέρα, μαμά**, του Γιώργου Διαλεγκμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1995, Βρυξέλλες

- 12) **Ματίας ο Πρώτος**, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 1995, Βρυξέλλες
- 13) **Το Ενυδρείο**, του Κώστα Μουρσελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1996, Βρυξέλλες.
- 14) **Ο κήπος με τα χελιδόνια**, του Μπάμπη Τσικληρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1997, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 1997 Λουξεμβούργο.
- 15) **Ο Σιμιγδαλένιος**, του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1997, Βρυξέλλες.
- 16) **Ο μπαμπάς ο πόλεμος**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
- 17) **Λόγω φάτσας**, του Γιώργου Διαλεγκμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες
- 18) **Αντζελίνα η Σταχτοπούτα**, της Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1999, Βρυξέλλες
- 19) **Χρυσοβεργαρή και Πλιοτάτη**, λαϊκό παραμύθι σε προσαρμογή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2000, Βρυξέλλες
- 20) **Μπαμπάδες με ρυθμί**, των Ρέππα-Παπαθανασίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Δεκέμβριος 2000, Βρυξέλλες, Ιανουάριος 2001, Λουξεμβούργο

Η ομάδα μας συμμετείχε με το έργο "Νταλικά" στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της "καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτου έργου" (δεύτερο υπό πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο δεύτερου γυναικείου ρόλου.

Atelier Théâtral Grec
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

Το 1984, Έλληνες υπάλληλοι των κοινοτικών οργάνων ίδρυσαν μια θεατρική ομάδα όχι μόνον από αγάπη για το θέατρο αλλά και υπό ανάγκη για μια αμεσότερη κοινωνική σχέση απαραίτητη στις συνθήκες ζωής των Βρυξελλών τα πρώτα χρόνια μετά την ένταξη.

Αν και αποτελείται, κυρίως, από Έλληνες υπαλλήλους των κοινοτικών οργάνων, η ομάδα είναι ανοιχτή σε οποιονδήποτε ενδιαφέρεται για το θέατρο. Άλλωστε δεν έχει καταστατικό, δεν έχει εκλεγμένα ούτε διορισμένα όργανα, δεν έχει οικονομική, πολιτική ή άλλη εξάρτηση. Ένας πυρήνας από το 1984 με πολλή προσωπική δουλειά και χωρίς καμιά εξωτερική ενίσχυση οικονομικής ή άλλης μορφής, με τη βοήθεια μόνον όσων συμμετέχουν κάθε φορά ενεργά καταφέρνει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις μιας κατ'εξοχήν ερασιτεχνικής ομάδας που είναι αναγκασμένη να λειτουργεί με αρκετούς περιορισμούς. Μεταξύ αυτών έλλειψη χρόνου, έλλειψη μέσων, έλλειψη εγκαταστάσεων. Όμως, η ομάδα συνεχίζει γιατί το θέατρο είναι μια ιδιόμορφη καλλιτεχνική έκφραση με ξεχωριστή γοητεία που δεν διαρκεί μόνο όσο είναι ζωντανή η παράσταση, αλλά και πολύ αργότερα με τις αναμνήσεις που μας μεταφέρουν σε άλλες εποχές, σε άλλα πρόσωπα, σε άλλες καταστάσεις -κάποτε σ'εμάς τους ίδιους.

Η ομάδα

♣Η ομάδα μας καλεί όσους ενδιαφέρονται να συμμετάσχουν στις δραστηριότητές της να επικοινωνήσουν με οποιονδήποτε από τους συντελεστές της σημερινής παράστασης.

Δημήτριος Κορομηλάς

Δημήτριος Κόκκος